

Lesz-e nekünk erdészkarunk...,

avagy mit ér ma az erdőmérnöki diploma?

Dr. Páll Miklós kollégánk az Erdészeti Lapok márciusi számában tette fel ezt a kérdést, és igen tanulságos okfejtéssel járta körül az erdőmérnöki diploma értékének témakörét, az „erdész kamara” szükségességét, illetve a képzettséghez köthető jogosultságok pontosítását.

Miután én magam erdésztechnikus, erdőmérnök, valamint építész üzemmérnök, illetve építészkarom tag is vagyok, és ezeket a szakmákat évtizedek óta és napjainkban is folyamatosan gyakorolom, így van némi rálátásom a kamarai összehasonlíthatóság ügyére.

Nekünk erdészeknek nincs kamaránk, de nálunk kvázi kamaraként működik az Országos Erdészeti Egyesület, mint szakmai érdekvédő szervezet, és hasonlóan kvázi kamaraként működnek az erdőfelügyelőségek (erdészeti igazgatóságok) is, amelyek bizonyos kamarai jellegű jogosítványokat már kiadnak. Kiadják például a szolgálati igazolványokat (a jogosult erdészeti szak személyzeti szolgálati igazolványt), kiadják az erdőgazdálkodói kódszámokat (gazdálkodóként vagy erdőrészletenként), és kiadják a tanúsítványt is, hogy a kolléga részt vett a kötelező szakmai továbbképzéseken, és hogy a szakirányítói névjegyzékbe is bevezették. Ezekben a jogosítványokban – helyesen – nem tesznek különbséget aközött, hogy valaki középfokú vagy felsőfokú (erdőmérnöki) képzettséggel rendelkezik-e, de ez nem is lenne életszerű, mert a szakma egységes, és a gyakorlati kivitelezői ismeretek általában az erdésztechnikusok számára jelentenek jobb fogódzót.

Az építész területén nincs olyan erős és egységes országos szakmai egyesület, mint nálunk az OEE, az engedélyező hatóságok településenként (várhatóan járásonként) működnek, az építésfelügyelet pedig megyei szinteken gyakorolják, eltérően az erdőfelügyelőségek területi felosztásától, amelyek több megyére is kiterjedően az erdőgazdálkodási tájhoz igazodóan engedélyező és felügyeleti hatóságként is működnek.

Mindezek miatt is alakult meg az országosan működő, de megyei szervezetre lebontott építészkarom, amely kezdetben szakmai egyesületként működött, majd a kamarai jogszabályok alapján kamarává alakult át, és fontos szakmai érdekvédelmi feladatokat lát el.

Az együttműködés szép példájaként a fotón a Ráckevei Pereg Parkerdő terméskő kilátója látható. Az erdő ma már országos védettségű természetvédelmi terület, amelynek tervezése és kivitelezése egy igen szép erdőmérnöki-erdésztechnikusi és építészfeladat is volt.

Elvégzi és nyilvántartja a jogosultsági bejegyzéseket, hogy ki és mit tervezhet, továbbképzéseket szervez, beszedi a tagdíjakat, közgyűléseket tart, és az összetartozás érzését általában is erősíti az építész kollégákban.

Ami a tervezési – mérnöki munkákat illeti, abban mindkét szakterületen az általános rendezési elvek és tervek jelentik a legfontosabb szakmai alapokat.

Ahogy a körzeti erdőtervek 10 évre meghatározzák az elvégezhető, illetve az elvégzendő feladatokat, úgy a települések építési rendezési terveiben is megadják a beépíthetőség jellemző paramétereit (beépítési százalék, zöldfelület, építménymagasság, funkciók stb.).

Mindkét szakterületen a szakma csúcsának tekinthetők ezek a rendezési tervek, amelyet mérnöki, középfokú végzettségű és adminisztratív munkatársak a tervezőirodák keretében, csapatmunkában készítenek, és ahol a szakmai tudás, a helyismeret, a szervezőkészség és a szorgalom egyaránt fontos szerepet játszanak.

Korábban a mérnöki munkát valamiféle műszaki rajzos tervekhez társítottuk, de maga a rajzolás a jó műszaki rajzoló és a számítógépek korában már nem feltétlenül igényel mérnöki tudást, hiszen még egy vezető építésztervező is műszaki rajzókkal dolgozik, és csak az alapelveket határozza meg.

Ezért sem hiszem, hogy egy erdőmérnök attól mérnök, hogy meg tud-e rajzolni egy átereszt vagy egy feltáró utat, és ha

meg is tudja rajzolni, akkor van-e jogosítványa az engedélyezési terv aláírására, vagy hogy ismeri-e a folyton változó engedélyezési eljárások menetét.

Az erdőmérnöki munka szerintem akkor igazán mérnöki, ha a kolléga fel tudja „MÉRNI” a szakma előtt álló helyi és országos lehetőségeket és feladatokat, és ezeket meg is tudja szervezni vagy azok megszervezésében feladatokat tud vállalni.

Az erdők területi méretéhez kötött képzettségi előírásokat a vállalati vagy hatósági munkaköri, pályázati kiírásokban lehet érvényesíteni.

A magán-erdőgazdálkodásban nem lenne életszerű előírni, hogy egy-egy erdőrészlet milyen képzettségi szinttel lehet kezelni, ráadásul egy-egy erdőgazdálkodó működési területe ritkán jelent összefüggő erdőtömböt.

Az építészkarom is csak alapkategóriákat állított fel (É1 – vezető tervező, É2 – általános tervező, É3 – két szintig és két lakóegységig és FMÜV – felelős műszaki vezetői), ezért ha lenne erdészkarom, ott is több kategóriát kellene felállítani, de senkit – legkevésbé az erdésztechnikusokat – sem szabadna kizárni.

Ha megalakulna egy megyékre osztott erdészkarom, akkor az erdőfelügyelőségek – mint erdészeti hatóságok – több adminisztratív feladattól szabadulhatnának meg, – míg az OEE ugyan kiüresedne, kivéve, ha maga alakulna át erdészkaromává.

...és ezen már érdemes elgondolkodni!